

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18007/2025
23.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Вукојица Секулић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Михаило Марковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3473/24 од 07.05.2025. године, у седници одржаној 23.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3473/24 од 07.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3473/24 од 07.05.2025. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Чачку П 38/23 од 10.09.2024. године, у делу којим је тужени обавезан да тужиоцу на име дуга исплати 44.400 евра са законском затезном каматом по стопи у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, која се има рачунати од 03.07.2020. године до исплате, као и да му накнади парничне трошкове од 330.599,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не конкретизују друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити по члану 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је позајмио туженом 02.04.2020. године 50.000 евра, са роком враћања три месеца, о чему је претходног дана 01.04.2020. године сачињен писмени уговор о зајму. Тужени је вратио тужиоцу износ од 5.600 евра, а преосталу преузету обавезу није измирио.

Са полазиштем од наведеног утврђења, нижестепени судови су обавезали туженог да испуни уговором преузету обавезу на основу одредби чланова 557. и 562. став 1. Закона о облигационим односима.

По становишту Врховног суда, на утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право.

Чињенично је разјашњено да постигнута сагласност воља странака у вези спорног уговора о зајму одговара садржини уговора који је писмено сачињен 01.04.2020. године, да је тужилац предао туженом износ који је предмет уговора, као и да је тужени само делимично измирио преузету обавезу.

Тужени наводима ревизије спори оцену изведених доказа на основу које су утврђене битне чињенице, указивањем на садржину и ток поступка по његовој кривичној пријави против тужиоца због кривичног дела преваре, која (пријава) је одбачена, због чега се ревизија против побиијане другостепене пресуде у конкретном случају не може изјавити, у смислу члана 407. став 2. ЗПП. Из наведених разлога, ови ревизијски наводи нису могли бити цењени. Преосталим наводима ревизије није доведен у сумњу закључак другостепеног суда да су за примену меродавног права правилно и потпуно утврђене све битне чињенице.

Према Закону о облигационим односима, уговором о зајму обавезује се зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета (члан 557.); зајмопримац је дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета (члан 562. став 1.); ако новчана обавеза гласи на плаћање у некој страниој валути или злату, њено испуњење се може захтевати у домаћем новцу према курсу који важи у тренутку испуњења обавезе (члан 395.); дужник који закасни са испуњењем новчане обавезе дугује, поред главнице и затезну камату по стопи утврђеној савезним законом (члан 277. став 1.).

Полазећи од наведених релевантних материјалноправних одредби, правилно је тужени обавезан да тужиоцу врати примљени новац у страниој валути, са законском затезном каматом од дана падања у доцњу до исплате, све у динарској противвредности на дан испуњења обавезе.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**